

‘Ik voelde meteen zo’n diepe connectie met hem’

Adoptiekind Jolien adopteerde zelf een zoon uit China

Na een vernietigend rapport over misstanden bij internationale adopties vanaf de jaren zeventig, werd begin dit jaar een algemene adoptiestop afgekondigd in Nederland. Een drama voor veel wensouders die al jaren in het adoptieproces zitten. Velen hopen dan ook dat het besluit zal worden teruggedraaid, waaronder ook Jolien (36). Ze werd in de jaren tachtig zelf als baby geadopteerd uit Sri Lanka en twee jaar geleden adopteerden zij en haar man Pascal (35) hun zoon Novèl (5) uit China. "Er zijn nog zo veel kindjes die een fijn en veilig thuis in Nederland goed kunnen gebruiken."

Ik was tweeënhalve maand oud toen ik geadopteerd werd, dus zelf weet ik er niks meer van. Op het paspoort dat mijn ouders in Sri Lanka voor mij kregen, stond een andere geboortedatum dan in de adoptiepapieren. Dat vonden mijn ouders vreemd, maar toen ze dat lieten weten bij de instanties, werd de geboortedatum in mijn paspoort gewoon doorgekrast en vervangen door de datum die in de papieren stond. Vermoedelijk waren die papieren niet in orde, maar ik heb nooit de behoefte gevoeld om dat uit te zoeken. Het was 1984, volgens mijn ouders echt een andere tijd. Dit soort dingen leek destijds in Sri Lanka ook niet zo belangrijk te zijn. Over wie mijn biologische moeder was, bestond echter geen twijfel. Vlak nadat ze mij geadopteerd hadden, hebben mijn ouders haar nog ontmoet. Ze heeft me toen een paar keer vastgehouden en mijn ouders gevraagd of ze later bij mij gaatjes in mijn oren wilden laten schieten. Iets waar ik heel bewust voor heb gekozen, toen ik acht jaar was. Mijn ouders, die inmiddels allebei zijn overleden, zijn altijd open en eerlijk geweest over mijn adoptie. Vanwege onze verschillende huidskleuren was

dat ook wel duidelijk. Ik heb me echter nooit anders gevoeld. In ons dorp woonden meerdere geadopteerde kinderen, dus het was ook heel normaal. Al vanaf mijn vijfde riep ik dat ik zelf later ook een kindje zou adopteren. Ik weet niet precies

endometriose te hebben: een chronische aandoening, waarbij weefsel dat lijkt op baarmoederslijmvlies ook buiten de baarmoederholte voorkomt. Hierdoor had ik veel verklevingen op mijn eierstokken en eileiders. Hoewel ik eraan geopereerd werd, was de kans daarna nog steeds groot dat ik zelf geen kinderen meer kon krijgen. Dat was heel erg jammer, maar eerlijk gezegd had ik er niet echt veel verdriet om. Ik had me er immers altijd al op ingesteld dat ik later een kindje zou gaan adopteren. Een adoptieproces duurt vaak lang, ook omdat je te maken krijgt met lange wachtlijsten. Mijn ouders hadden ook jaren op mij moeten wachten. Daarom

'Ik riep al vanaf mijn vijfde dat ik zelf later ook een kindje zou adopteren'

waarom, maar ik zag het gewoon voor me. En uiteindelijk is dat dus ook gebeurd."

Endometriose

"Op mijn eenentwintigste ontmoette ik mijn man Pascal. Hij was toen twintig en we volgden allebei de mbo-opleiding sociaal-pedagogisch werk. Op een van onze eerste dates vroeg ik of hij later ook kinderen wilde adopteren. Dat was erg belangrijk voor mij: als hij daar niet voor openstond, zou het waarschijnlijk niks worden tussen ons. Gelukkig zei hij direct ja op die vraag. Drie maanden later werd ik ziek. Ik bleek een zware vorm van

begonnen Pascal en ik bewust heel vroeg met onze aanvraag. Ik was vijftientwintig toen we ons inschreven bij een adoptiebureau. Vervolgens moesten we wachten op goedkeuring van justitie. We werden medisch gekeurd en woonden een voorlichtingsbijeenkomst bij. Ondertussen trouwden we met elkaar en genoten we samen zo veel mogelijk van het leven. Toen we van de kinderbescherming een beginseltoestemming voor adoptie kregen, was dat een mooie mijlpaal. We hadden alle stappen doorlopen en wisten dat we nu binnen een paar jaar echt ►

een kindje zouden mogen adopteren. We keken ernaar uit.”

Eindelijk!

“In 2019 was het dan eindelijk zover. Op donderdag 10 januari kregen we een telefoontje van onze contactpersoon bij het adoptiebureau: ‘Gefeliciteerd, we mogen jullie feliciteren met een zoon van drieënhalf jaar.’ Geweldig nieuws! Pascal en ik hadden bewust gekozen voor China. Mijn geboorteland Sri Lanka hadden we ook overwogen, maar adoptie vanuit dat land stopte in die tijd. Wat wij erg belangrijk vonden, was dat adoptie het uiterste middel voor ons toekomstige kindje moest zijn. We wilden graag een kind adopteren met een speciale zorgbehoefte op medisch of sociaal gebied. Ons kindje had dat. Na het nieuws kregen we ook een paar foto's van onze zoon. Een vrolijk jongetje met

een heel mooie lach. Toen ik hem zag, dacht ik direct: op jou hebben we zo lang gewacht. Anderhalve maand later gingen we voor tweeënhalve week naar China. Die periode vóór vertrek

‘Toen ik de eerste foto's van hem zag, dacht ik direct: op jou hebben we zo lang gewacht’

hadden we wel nodig. Niet alleen om ons voor te bereiden op de reis, we moesten thuis ook een kinderkamer inrichten. Dat was leuk, maar ook gek. Ergens voelden we ons al ouders, terwijl ons kind zich nog aan de andere kant van de wereld bevond.

In het vliegtuig was ik me ook heel bewust van het feit dat dit de laatste keer was dat het echt alleen om Pascal en mij ging. We gingen er als stel heen en zouden terugkomen als gezin.”

Wiebelende beentjes

“Eenmaal in China hadden we één dag om bij te komen van de reis. Op de tweede dag reisden we samen met een gids drie uur met de trein door het binnenland van China, naar de plaats waar onze zoon verbleef. Ik was niet echt zenuwachtig en vond het vooral heel bijzonder dat we steeds een beetje dichterbij kwamen. We hadden zo lang op dit moment gewacht. Nu werden we de ouders van een kind waarvan we in ons hart al heel veel hielden.

En toen was het 25 maart, 2019. We hadden afgesproken op een administratiekantoor. Dat was best gek, want meestal ontmoet je je adoptiekind in een wat meer relaxte ruimte. We zagen hem al zitten toen we aankwamen en hij lachte direct naar mij. Dat was zo'n mooi moment. We hadden nog niks tegen hem gezegd, maar ik voelde meteen een heel diepe connectie met hem. Ik wist gewoon: dit is echt mijn kind. Via de gids praatte ik met hem. Ik vertelde dat wij zijn ouders waren en dat we heel blij waren om hem te zien. In een kamer

HET RAPPORT VAN DE COMMISSIE-JOUSTRA: Misstanden en gesjoemel

Op 8 februari 2021 kondigde voormalig minister Dekker van Rechtsbescherming een volledige adoptiestop aan, naar aanleiding van een rapport van de commissie-Joustra, waarin ‘structureel ernstige misstanden’ in het Nederlandse adoptiesysteem werden geconstateerd. De commissie onderzocht adopties uit Brazilië, Sri Lanka, Bangladesh, Colombia en Indonesië in de periode tussen 1967 en 1997. Zo werd ontdekt dat er begin jaren tachtig tientallen kinderen illegaal uit Brazilië naar Nederland zijn gehaald. Ook bleek er veel gesjoemeld te zijn met adoptiepapieren van kinderen uit Sri Lanka. Volgens de commissie wist de Nederlandse overheid al eind jaren zestig van de misstanden, maar werd er niets aan gedaan. Tot begin dit jaar dus, toen bijna alle geplande adopties uit het buitenland per direct werden stopgezet. Het gaat om ongeveer vierhonderdvijftig adoptiekinderen. Deze processen worden niet meer afgerond. Wensouders die al in beginsel toestemming hebben gekregen om een kind uit het buitenland te adopteren, mogen dat na een extra toets alsnog doen. Wat die toets precies inhoudt, is niet bekend. Bron: Algemeen Dagblad

genomen voor het hechttingsproces. In de twee weken die we nog in China waren, hebben we vooral veel met elkaar gespeeld. Natuurlijk was het ook voor

of veertig jaar geleden gebeurd zijn. Dat is vreselijk nieuws voor alle wensouders die al jaren in het adoptieproces zitten, maar vooral ook voor de kindjes die eigenlijk nog zouden komen en

'Dit was de laatste keer dat Pascal en ik als stel samen waren, we zouden terugkomen als gezin'

met speelruimte namen we alle tijd voor hem. We speelden met hem en tekenden de voorlopige adoptiepapieren. En toen mocht hij met ons mee. Op schoot in de auto wiebelde hij veel met zijn beentjes. Nu ken ik hem door en door en weet ik dat hij dat doet als hij zenuwachtig is. Ik kan me niet voorstellen wat er op dat moment allemaal door zijn hoofdje ging."

Trots

"Via de gids vertelden we onze zoon dat we hem Novèl hadden genoemd. Hij had al meerdere Chinese namen, zijn eerste naam was de achternaam die hij had gekregen in het weeshuis, zijn tweede naam deelde hij met alle andere kinderen die in 2016 te vondeling waren gelegd. En de derde was zijn identieke Chinese naam. Deze namen heeft hij nog steeds als tweede, derde en vierde naam, maar zijn roepnaam is Novèl. Dat vonden we zelf een heel mooie naam en we wilden hem ook graag iets meegeven van ons. Gelukkig wende hij er snel aan. We hebben echt goed de tijd

Novèl zelf wennen, maar hij deed het echt geweldig. Hij was zo lief en vrolijk. Novèl is nu alweer vijfenhalf en heel gelukkig bij ons. We zijn zo trots op hem. Hij is heel pienter en heeft veel vriendjes op school. Verder zit hij op ballet en is hij gek op paarden. We zijn heel open over zijn adoptie, net zoals mijn ouders dat destijds ook tegen mij waren. Toch merken we dat Novèl er liever niet over praat. China is voor hem een afgesloten hoofdstuk. Dat begrijpen we wel, maar we blijven hem ook stimuleren om er toch over te praten. Ooit willen we een keer terug naar China met hem, juist omdat we het belangrijk vinden dat hij weet waar hij vandaan komt."

Tweede kindje

"Momenteel geldt er dus een adoptiestop. Dat vind ik lastig. Ik zal nooit zeggen dat het oké is wat er in het verleden allemaal is gebeurd, bijvoorbeeld bij adopties vanuit Sri Lanka. Maar het was toen wel een heel andere tijd dan nu. Nu wordt alles veel beter gedocumenteerd. Adoptie ligt nu stil door dingen die dertig

voor wie adoptie echt een goed alternatief is. Alleen als je al een beginseltoestemming hebt, mag je momenteel nog een kindje uit het buitenland adopteren. De geplande adoptie van ons tweede kindje uit Thailand gaat daarom gewoon door. We hebben nog geen idee wanneer, maar we staan gelukkig in ieder geval op de wachtlijst.

Het rapport van de commissie-Joustra vind ik niet veelzeggend. Er staat onder andere in dat zeventig procent van alle geadopteerden vindt dat adoptie moet blijven. Toch wordt het per direct stopgezet. Wat ik vooral mis in het rapport, is een reactie van de huidige vergunninghouders, de adoptiebureaus zelf. Waarom is er niet naar hun mening gevraagd of inhoudelijk gekeken naar hun manier van werken? Als dat wel was gebeurd, was het besluit misschien heel anders geweest. Ik hoop om die reden dan ook dat deze adoptiestop weer zal worden teruggedraaid. Er zijn namelijk genoeg kinderen die een fijn en veilig thuis in Nederland heel goed zouden kunnen gebruiken." ■